

wjedźesche do próznjenich, kiž bě do scz schěroka, zo mó-
žesche k nuzy dweju abo tsjoch cžłowjekow hospodomacž.
Njedaloko schucžesche kužok, swětly kaž krystal, ze skały.
Pšchi kužole stejachu někotre jablonje; bě pať na nich
jenož tam a sem zwjadłe lisczo, a ani jene jabłucžko.
Zedyn banjowc (Kürbißstaude) plecžesche so po skale horje;
joho łopjena pať běchu zwjadłe, a joho plody běchu
drje wulke a rjenje zelene, ale hižom zhnike a nje-
hodžachu so k jědži.

Genowefa zastupi ze swojim dźěscjom do teje próz-
njenich. Tu bě skoncžnje psched wětrom a desčjom
zakitana. Zola pschecy hisčče tschepotasche a dyrko-
tasche psche zymu. Nětko bě połdnjo. Hłód cžwilo-
wasche ju žalostnje, a tež jeje dźěcžo pocža zasť z hlódom
plakacž a wołacž. Tu poklakny w próznjenich, pohla-
dowasche z próznjenichnej dźěru k njebjesam, styhny ruch
a modlesche so: „O ty dobry wotče w njebjesach! Spo-
hladuj na plakacu maczer a jeje zawutlace dźěcžatko!
Ty dže nashcžujesč tež w zymskim časť rapaki, kiž
tam wokolo wysokeje skały lětaja. Ty njezabudžesč
tež teje wacžki, kotraž jow po skalnej scženje łazy, a
dasč jej tež w zymje zeleny moch namařacž. Ty móžesč
mje a moje dźěcžo tež w teje puscžinje zdžeržecž, a drje
z tychle kamjeni khlěb scžinicž. Ně, wotče, ty nje-
móžesč, ty nochcesč pschidacž naju zawutlenje! Ty
sť namaj runje wobydlenje namařacž dať; ty budžesč
tež za chrobu so staracž!“

Hlej! tu rozdžělichu so z dobom mrócžele, a slóncu
swěcžesche mile a horco do próznjenich. Něščo khró-
skotasche we wotpadowachym liscze — a na dobo stejesch
jelenca psched próznjenicu. Dofelž tuto mērne zwěrjo